

»Herkullisen viihdyttävä,
hauska ja viekoitteleva.»

DEMI MOORE

WSOY

Dirty Diana

Suomentanut Outi Järvinen

**JEN BESSER
SHANA FESTE**

JEN BESSER & SHANA FESTE

Dirty Diana

Suomentanut Outi Järvinen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Otteet Elizabeth Bishopin runoista *Sleeping Standing Up* sivulla 7
suomentanut Alice Martin ja *Kartta* sivulla 155 suomentanut Helena Sinervo.

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

Dirty Diana

COPYRIGHT © 2024 by Jennifer Besser and Quiet Girl Productions
All rights reserved.

Published by agreement with The Gernert Company,
New York and Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen.

SUOMENKIELINEN LAITOS

© Outi Järvinen ja WSOY 2025

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-47086-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Brianille ja Benille

Panssariautot unen, joiden voimin pääsee
niin monen vaaran ääreen.

- ELIZABETH BISHOP

Prologi

Ulkona on pimeä, syvä, kirkas autiomaan yö. Sisällä teltassa suljen silmät ja yritän nukkua, mutta maa on kylmä ja kova selkääni vasten. Puristan hamppaat yhteen, jotta ne eivät alkaisi kalista.

Sinulla on selvästi lämmin makuupussissasi.

Käännyn kyljelleni, jotta näkisin sinut paremmin. On uusikuu, vain tähdet valaisevat pimeää. Ne värjäävät sinut unenomaisella sävyllä – ihosi on sileä, paitsi leuasta, johon on kolmessa päivässä ehtinyt kasvaa sänki. Silmäsi ovat kiinni, kasvosi kohti teltan verkkokattoa, ja täyteläiset, täydelliset huulesi ovat rentoutuneessa hymyssä, niin kuin katselisit unissasi tähtiä. Sinua ei varmasti palele, koska käsivartesi ovat voitokkaasti levällään makuupussin ulkopuolella. Alaston, lihaksikas rintasi nousee ja laskee tasaiseen rytmiin.

Emme ole rakastelleet muutamaan tuntiin, mutta tuntuu kuin siitä olisi vuosikausia.

Osasin varautua siihen, että autiomaan päivät ovat kuumia ja yöt kylmiä – tai ainakin nyökyttelin, kun varoitit minua siitä, mutta ymmärrän nyt että kuunteleminen on

eri asia kuin varautuminen. Aliarvioin ilmaston samalla tavalla kuin me molemmat tänään aliarvioimme louhikoiset rinteet laakson ympärillä. »Ei huippu niin kovin kaukana ole», me sanoimme. »Kiivetään ylös asti.» Sinua auringon paahde ei tuntunut vaivaavan, olisit edennyt vielä paljon nopeammin jos minä en olisi ollut mukana.

Lähellä huippua näimme luolansuun. Ihmettelin ääneen, minkä eläimen pesäkolo se mahtoi olla. »Ehkä ilveksen», sanoit ja kohautit harteitasi. Niinpä minäkin kohautin harteitani, ja sanoin: »Vau» ja peräydyin vähän kauemmas.

Kaivaudun syvemmälle makuupussiini. Kunpa minulla olisi enemmän vaatteita. Sinulla on pakko olla paljon mukavimmat olot. Mietin, työntyisinkö itsekin samaan pussiin, mutta et ehkä ilahtuisi herätyksestä. Suhteemme on vielä niin uusi, että joudun puntaroimaan jokaista päätöstäni, jotta et tulkitsisi minua väärin – jos herätän sinut keskellä yötä, saatat ajatella etten huomioi rajojasi enkä kunnioita yksityisyyttäsi, vaikka se olisi erityisen tärkeää kun olemme fyysisesti näin lähekkäin. Alun haparointi on huumaanuttavaa, mutta myös hankalaa ja epävarmaa.

Nämä kolme päivää ovat olleet ihania, sillä pieninkin asia saa meidät kiihottumaan – hidas imaisu marisätkästä, olkapäältä valahtava rintaliivin hihna. Vähän väliä toinen kohottaa katseensa askareistaan ja huomaa, että toinen tuijottaa.

Vedän käsivarret t-paidan sisälle lämpimään ja tuijotan tähtiä verkkokaton läpi. Ajattelen jyrkkää, kivistä polkua, joka johti luolan suulle. Ajattelen ilvestä.

Muistan villapipon jonka jätin huolettomasti nuotiolle. Äkkiä juuri se on ratkaisu unettomuuteen. Pipo lämmitäisi minua. Se on pakko saada päähän.

Ryömin makuupussista varovasti, jotta et heräisi, avaan teltan vetoketjun ja pujahdan hiljaa yöhön.

Ilma on kirpeän kylmää. Kun hapuilen pipoa nuotiopai-
kalta, jossain lähistöllä huhuilee valpas pöllö. Leiriämme
ympäröivät puut hohtavat sinisinä, ja jokin lisko livah-
taa pakoon jalkojeni juuresta. Säpsähdän niin rajusti, että
naurattaa.

Vedän syvään henkeä ja ojennan kädet hiipuvan hiil-
loksen lämpöön. Vähitellen hartiat rentoutuvat, ja nautin
syvästä hiljaisuudesta.

»Diana!» Äänesi saa minut hätkähtämään. Tartut olka-
päihini ja kiskaiset minut lähemmäs. Taskulamppusi valo
pyyhkii puita tanssahdellen, kunnes löytää pimeästä silmät
– hehkuvat silmät, jotka tuijottavat meitä rävähtämättä.
»Mene takaisin telttaan.»

Henkeä haukkoen peräännytn hitaasti. Siellä se vaanii.

Teltassa kohdistamme valon vielä ikkunan kautta ulos,
kunnes pitkä, kissamainen hahmo hiipii mäenrinteen var-
joihin.

»Tuleekohan se takaisin?»

»Ei tässä hätää», sinä vastaat, mutta sydämesi jyskyttää
edelleen kiivaasti, samoin kuin omani. Hiljaisuudessa kat-
somme toisiamme silmät suurina ja säikähtäneinä, hartiat
korvissa. Minun nauruni rikkoo jännityksen ensin, sitten
sinäkin naurat.

»Se oli pelottavaa», sanot.

»Todella.»

Teltoa on ahdas, mutta äkkiä tuntuu että olemme silti
liian kaukana toisistamme. Katseesi liikahdaa silmistäni
alas huulille. Minä tuijotan kaulaasi, käsivarsiesi jykeviä
lihaksia, kasvojasi.

Kun huulemme kohtaavat, tajuan täriseväni. Suusi on lämmin ja suolainen, ja suudelma syvenee kunnes me molemmat tunnemme kehostani säteilevän lämmön. Kiskon t-paidan pois. Sinä liikahtat kauemmas nähdäksesi, miten rintani paljastuvat pehmeinä ja halukkaina kalpeassa valossa.

Avaat makuupussisi ja levität sen maahan. Käymme vierekkäin makaamaan, molemmat alastomina vyötäröltä ylöspäin, mutta vain kätemme hipovat hellästi toisiaan. Haluamme viipyillä tässä taianomaisessa hetkessä.

»En tahdo lähteä huomenna», sanon. *Kaupungissa tämä kaikki haihtuu, myös me kaksi.*

Katselen ylös tähtiin, mutta pystyn ajattelemaan vain sinua. Kun käännyin puoleesi, olet jo kääntynyt minua kohti. Makaamme kyljellämme, ja sinä vedät minut lähemmäs. Ihosi on lämmin, niin kuin olisit juuri loikoillut auringossa.

Vedän housujasi alas lantiolta ja hivelen paljasta vatsaani sinua vasten, niin että tunnen sinun kovettuvan.

Otan elimesi käteeni, ja sinä voihekaiset. »Missä me ollaan?» sinä kysyt.

Hymyilen ja puristan tiukemmin.

»Ja mitä me oikein tehdään?»

Minä nauran. »Siis elämässä vai tällä hetkellä?»

Suutelet minua ja puret hellästi alahuultani. »Molempia.»

»Me telттаillaan.» Sitten lisää: »Ja rakastellaan. Koko ajan.»

»Mmm, aivan», sinä mutiset ja jatkat suutelemista.

»Ja ehkä myös piileskellään maailmalta.» Nostan ensin säären lantiosi yli, sitten nousen kokonaan päällesi. »Tai ehkä kukaan ei kaipaa meitä.» Ehkä vahtia pitää vain tuo pöllö.

Sivelet selkääni ja pujotat käden housuihini. »Nämä pitää nyt saada pois», sanot.

Hymyillen kohotan lantiotani niin, että saat vedettyä housuni alas.

»Ja varsinkin nämä», jatkat, ja yhdessä liu'utamme myös alushousuni pois. Olemme nyt molemmat alasti.

»Paleleeko sua?»

Vastaukseksi levitän jalkojani aavistuksen verran, jotta saan hierottua pehmeintä ja lämpimintä paikkaani kovaa kaluasi vasten.

Nautinto saa sinut kallistamaan pääsi taakse ja tarttumaan lantiooni. »Mahtavaa olla piilossa kanssasi.»

»Niin on.» Suutelen sänkistä poskeasi. Vedät minut vielä lähemmäs, ja käheät voihkaisusi täyttävät teltan. *Me ollaan myös rakastumassa toisiimme*, lisään, mutta vain mielessäni.

Kiedon jalat ympärillesi ja hivelen ihoasi ihollani. Tarvitseen sinut sisääni. Tämä ei ole enää vain halua vaan silkkaa tarvetta. Hivuttaudun ylöspäin ja taivun niin, että peniksesi kärki työntyy vakooni. »Odot.» Pidät kiinni lantiostani. »Anna mun koskettaa sua ensin.»

Siirryt hellästi päälleni ja painat kyynärpäät molemmille puolilleni maahan. Levitän jalkojani enemmän, mutta sinä pudistat päätäsi. »Älä liiku.» Taivutat molemmat käteni pään yläpuolelle. Himon hyöky saa minut kiemurtelemaan allasi, sillä haluan nyt heti täyttyä sinusta. Pudistat jälleen päätäsi. »Et saa liikkua», kuiskaat.

Päästät irti ranteistani ja sivelet kylkiäni. Käteni ovat nyt vapaana, mutta pidän ne silti paikoillaan. Suljen silmät. Olemme nyt molemmat jossakin muualla, leijumme kiihkeässä pimeydessä, enkä voi muuta kuin seurata ohjeitasi kohti mielihyvän syvyyskäsiä.

Suutelet kuoppaa kaulani juuressa, solisluiden välissä, ja pitelet rintojani kämmenissäsi. Suutelet nännejäni niin että ne jäykistyvät huultesi kosketuksesta. Liu'utat kaksi sormeasi sisään ja tunnet varmasti, miten paisunut olen. En pysty hillitsemään itseäni vaan tartun sinua kädestä. »Nyt», kuiskaakaan. »Nussitaan nyt.» Mutta sinä pidät kätesi paikoillaan ja pyörität hitaasti sormiasi.

»Tule jo sisään», anelen.

»Luota muhun.»

Syvä, nälkäinen äänesi pakahduttaa minua, kasvat-
taa painetta, jonka vain sinä pystyt purkamaan. Tai ehkä
kukaan toinen ei vain ole koskaan paneutunut samalla
tavalla vartaloni maantieteeseen.

Mitä enemmän paine kasvaa, sitä enemmän haluaisin
antautua liikkumaan. Hillitsen kaikin voimin haluni kis-
koa kättäsi, ja silloin molekyyli herää sisälläni. Katoaako
se vai kasvaako se?

Se hiipuu, ja vedän rauhassa henkeä.

»Pysy mukana», kuiskaat korvaani.

Selkä kaarella pusken syvemmälle sinuun. Sänki raa-
pii poskeani niin että ihoa kirvelee. Nyt molekyyli palaa
ja alkaa jakautua. Hengitän suun kautta yhä tiheämmin,
yhä rajummin.

»Luota muhun», sanot. »Olet jo ihan lähellä.»

Liikutan lantiotani kätesi rytmissä, pakotan sinut pai-
namaan lujemmin, jatkamaan pitempään, kunnes sulan
sinua vasten.

»Ihan lähellä», toistat, melkein kuin tuntisit vartaloni
paremmin kuin minä itse.

Keinun sinua vasten kunnes olen vähällä hajota kap-
paleiksi. »Mä tulen.» Kun ilmoitan sen ääneen, kehoni

saa luvan. Annan pääni heilahtaa taakse. Kirkaisen kohti autiomaan taivasta.

Sinä hymyilet, suutelet minua ahnaasti, ja tiedän että tämä ei ollut vielä tässä.

Tärisen kauttaaltani. »Mitä tuo oli olevinaan?»

Sinä vain hymyilet, ja suudelmien välissä kysyt: »Saanko nyt nussia sua?»

Vartaloni on sinun. Saat tehdä sillä mitä haluat. Nyökään, laskeudun lämpimälle makuupussille ja levitän sääreni sinua varten, vaikka lantioni sykkii vielä. Työnnyt nopeasti sisään vielä entistäkin paksumpana. Puristun ympärillesi, niin kuin anelisin sinua jäämään. *Älä koskaan lähde.*

Otat kiinni kummastakin kädestäni, pujotamme sormet sormien lomaan ja kaivaudumme lujasti maankamaraan.

»Tunnet helvetin hyvältä», kuiskaat.

Kierähdän päällesi niin, että sääreni ovat vyötärösi ympärillä. Sinäkin nouset istumaan kädet ristiselälläni. Otat rintani suuhusi ja näykkäiset nänniä, sitten imaiset sitä kuin hyvitykseksi. Lantioni kohoilee, kun työnnyt yhä syvemmälle sisään. Liikumme yhdessä nopeammin ja nopeammin.

Nojaudun taaksepäin ja tunnen jotain omituisen kutittavaa kaulallani. Jotain lämmintä. Liian lämmintä. Pyyhkäisen kohtaa kädellä.

Suoristan selkäni ja keskityn sinuun. Keskityn vartaloihimme, sinun ihoosi omaani vasten. Siihen, miltä tuntuu naida sinua.

Nyt tunnen saman häiritsevän kutinan ihollani, kuin tuulenpuuska hivelisi poskea. Pyyhkäisen sen pois. Liikun taas sinua vasten, mutta paine on kadonnut kehomme väliltä. Tunnen kovan maan allani – mutta minähän

olen päälläsi, minun pitäisi tuntea sinut eikä maata. Sama tuulenpuuska tuntuu taas, enkä pysty enää keskittymään.

Katson sinua, mutta sinä käännyt pois päin. En näe kasvojesi.

Puristan silmät kiinni ja yritän tahdonvoimalla päästä taas omaan kehooni ja sitä vavisuttavaan nautintoon. Haluan epätoivoisesti tuntea taas hehkun välillämme.

Mutta olen nyt jossakin toisaalla.

Silmäni rävähtävät auki. Tuijotan vieressä nukkuvan aviomieheni kasvoja. En ole teltassa enkä tähtien alla. Olen omassa makuuhuoneessani puhtaiden, raidallisten lakanoiden välissä.

Tämä ei olekaan intohimon hehkua vaan mieheni lämmin, hapan hengitys kasvoillani. Aina kun hän hengittää ulos, hän päästää pienen äänen, niin kuin joku yrittäisi täyttää valtavaa pelastuslauttaa pikkuruisella pyöränpumpulla.

Painan kasvoni tyynyyn ja yritän päästä takaisin uneen, takaisin teltaan ja kylmään, tähtikirkkaaseen yöhön.

Ei auta. Olen jo hereillä.

*Dallas,
Texas*

—

NYT

Luku 1

Talossamme on huone, johon harvoin tulee mentyä. Se on kolmas ja viimeinen makuuhuone, pieni tila, jossa kukaan ei nuku. Se on myös ainoa paikka, jossa edelleen on kokolattiamatto – paksu kermanvärinen kammotus, jonka edelliset omistajat sinne valitsivat.

Olen tullut Oliverin kanssa etsimään lahjapaperia, edes sen verran että saisimme paketoitua pienen muovisen merenneidon, jonka hän ja tyttäreemme Emmy ovat ostaneet synttärilahjaksi Emmyn parhaalle kaverille. »Se olisi kyllä pakattu kaupassa», sanon. En voi olla sanomattakaan. »Ihan ilmaiseksi.»

Oliver tuijottaa täyteen sullottua komeroa. »Meidän oli pakko häipyä sieltä ennen kuin Emmy rupesi taas näpistelemään.»

»Oliver hei.» Minua naurattaa. »Se oli se yksi ainoa kerta. Ja siitä on melkein vuosi.» Emmy varasti viisivuotiaana ruokakaupan kassajonossa Juicy Fruit -paketin ja yritti sitten täysin viattomasti puhalttaa palloja takapenkillä.

»Tyttäremme on varas, Diana. Jäätävä kleptomaani.» Oliver peruuttaa hymyillen huoneesta ja jättää minut metsästämään lahjapaperia.

Aluksi haaveilimme, että tästä tulisi meille yhteinen työhuone. Oikeastaan tilaa ei ole tarpeeksi, mutta iltapäivisin täällä on todella hyvä valo ja seinustalle saisi juuri sellaisen työpöydän, jota Oliver on aina halunnut. Ja minulla olisi paikka pensseleille ja maaleille.

Tapasimme ensimmäisen kerran, kun olin kaksikymmentäkuusi ja asuin seitsemän kämppiksen kanssa Dallasissa, talonrotiskossa jota kutsuimme toiveikkaasti taitelijakommuuniksi. Sen nimi oli »Osuuskunta», mutta enemmänkin se oli biletila jota kukaan ei siivonnut. Kerran teippasin päättäväisesti seinälle taulukon erilaisista kotitöistä, koska kuvittelin että se korjaisi tilanteen. Sen sijaan että kämppikseni olisivat merkinneet sarakkeisiin omat nimensä, Matthew McConaughey lupautui siivoamaan vessat ja Sir Alec Guinnessin haamu ilmoittautui keittiövuoroon.

Kuumimmalla kesähelteellä joku heitti raakaa lihaa rikkonaiseen jätesäiliöön ja asuntoon tuli matoja, joten aloin säilyttää ruokia huoneessani. Piirtelin huvikseni joskus iltapäivisin hieman irvokkaita luonnoksia talosta ja kämppäkavereistani ja lähetin niitä ystävälleni Barrylle, joka asui Santa Fessä, sekä parhaalle ystävälleni Alicialle, joka opiskeli elokuva-alaa New Yorkissa. Signeerasin kuvat nimellä Dirty Diana, koska sain hieman paisuttelemalla Barryn kauhistumaan ja Alician nauramaan ällöttäville seikkailuilleni Osuuskunnassa. Molemmat kirjoittivat minulle pitkiä, ihania kirjoituksia, ja kerran Alicialta tuli puhtaaseen

keittiörättiin kiinnitetty viesti, jossa luki: »Räpäytä silmiäsi kahdesti, jos tarvitset apua.»

Kerran sain ruokamyrkytyksen, todennäköisesti ravintolasta jossa olin tarjoilijana, ja jouduin viettämään illan kylpyhuoneessa Osuuskunnan alakerrassa. Kämppeksilläni oli bileet, ja kun minä makasin viileällä laattalattialla pitkät tummanvaaleat hiukset takertuneina hikisiin kasvoihin ja rukoilin, että oksentaminen loppuisi, vieraat loikkivat iloisesti ylitseni käyttämään pönttöä. Siinä lojuessani huomasin, että kylpyammeen kyljessä oli piirroksia. Joku oli tehnyt aika hyvän tussipiirroksen Bart Simpsonista skeittilaudallaan, ja joku toinen oli kirjoittanut sen viereen pienen runon: *Pöntön päällä istuessa paukkuu perseen posket / Silloin maa jyrähtää ja kohisevat kosket.* Päätä särki niin että ohimot olivat räjähtää, mutta sillä hetkellä minä mietin vain: Kiva runo, vaikka poljento on kyllä pielessä. Seuraavana päivänä aloin etsiä itselleni uutta asuntoa.

Kävin katsomassa viittä yksiötä, mutta niissä kaikissa oli selvä kosteusvaurio ja omituinen haju. Sitten kävelin katsomaan kuudetta. Se oli hiljaisen kadun varrella, matalassa harmaaksi rapatussa kivitalossa, jonka edessä oli iloinen rivi vaaleanpunaisia ruusupuskia.

Talon edessä istui mies, joka läpsi tyyneästi hyttysiä. »Diana Reece?» Hän oli ollut lukemassa jotain paperia, mutta nyt hän nousi seisomaan, taitteli sen huolellisesti ja työnsi taskuunsa. Hän oli pukeutunut vaatteisiin, jotka odottaisi näkevänsä paljon vanhemman miehen yllä, siisteihin khakisortseihin ja mintunvihreään kauluspaitaan, joten vasta lähempänä tajusin, että hän oli suunnilleen ikäiseni. Hänellä oli paksu, tumma tukka, leveät hartiat ja sinivihreät silmät, juuri sitä sävyä kuin Keskilännen järvet

varmasti ovat keskellä kesää – ei vaahtopäisiä tyrskyjä vaan pelkkää lämmintä tuiketta.

Pyysin anteeksi, että olin myöhässä. »Nousin väärään bussiin. Kaksi kertaa. Yritin vaihtaa oikeaan bussiin mutta meninkin uudelleen väärään.» Tutkiskelin miehen ilmettä ja kuvittelin miten piirtäisin hänet: täydellisen suoran nenän, lempeät silmät kurtistuneiden kulmien alla, puhekuplan jossa lukisi: *Jestas, mistä tuo ilmestyi?*

Todellisuudessa hänen ilmeensä ei ollut yhtään paheksuva eikä tyyni katse värähtänytkään. Pyyhkäisin otsahiuksia sivuun. Kunpa olisin pessyt hiukseni sen sijaan että kietaisin ne huolettomaksi nyytiksi niskaan. »Ja sitten sen kolmannen bussin ilmastointi ei toiminut. Se oli oikea bussi, mutta se todellakin tuntui –» No niin, nyt erottui pieni mutta aivan selvä uurre kulmakarvojen välissä. »Se oli siis oikea bussi», lopetin selostukseni. »Mutta tuntui väärältä.»

Mies oli vaiti, kuin olisi halunnut antaa minun vetää vähän henkeä. »Kiva tavata. Oliver Wood. Tulitko katsomaan 4B:tä?»

»Tulin. Diana.»

Me kättilimme, ja kuljin hänen kannoillaan sisään. Hissi oli niin ahdas, että kun asetuimme vierekkäin, olkapääni hipoi hänen hauistaan ja haistoin hänen kevyen, raikkaan partavetensä. Kun ovet sulkeutuivat, hän nojautui painamaan neljännen kerroksen nappulaa kolme kertaa. Mitään ei tapahtunut. Me odotimme vaiti, ja sitten hän yritti uudelleen. Ei edelleenkään mitään. Hän vaikutti nolostuneelta, joten hypin muutaman kerran ylös alas, kunnes hissi nytkähti liikkeelle.

»Kiitos.» Oliver rykäisi. »Oletko asunut pitkään Dal-lasissa?»

»En oikeastaan. Vain noin vuoden verran.»

»Opiskeletko jotain?»

»En. Mä maalaan.» Hississä oli kuumaa ja hiljaista, joten lisäsin: »Julkaisin vastikään kirjan.»

»Niinkö?» Oliver kohotti kulmiaan niin kuin olisi ollut aidosti iloinen puolestani. »Se pitää ostaa.»

»Sitä voi olla hankala löytää. Julkaisija on paikallinen pienkustantamo.»

»Ai.» Hän vaikutti yllättävän pettyneeltä.

»Mutta voin lähettää sulle kappaleen.»

Juuri kirjani takia muutin alun perin Texasiin. Kustannustoimittaja oli niin innoissaan töistäni, että järjesti minulle huoneen Osuuskunnasta. Kuvittelin mitä tapahtuisi, jos kiskaisisin kirjan esiin tässä ahtaassa hississä ja selailisin sitä kohteliaan muukalaisen kanssa. Osa maalauksistani nimittäin esittelee naisia erilaisissa kiihotuksen tiloissa, ja kuvien kehyksenä on aina haastattelu, jossa he kertovat seksuaalisesta halustaan.

»Mun täti maalaa myös», Oliver ilmoitti.

»Ai jaa?»

»Enimmäkseen muotokuvia. Koirastaan.» Hän puhui hiljaisella äänellä, niin kuin täti olisi ollut jossain lähistöllä. »Melko pelottavia muotokuvia. Toisaalta nyt kun ajattelen asiaa, niin se koirakin on vähän pelottava, joten ehkä täti on taitavampi kuin tajusinkaan.»

»Ehkä.» Hymyilin ja tunsin, miten Oliverin hartiat rentoutuivat vierelläni.

Hän näytti oikean oven ja otti sitten salkustaan järjetömän kokoisen avainnipun. Hän kokeili avaimia lukkoon yksi kerrallaan, ja kaiken aikaa hänen korvansa punehtuivat vähän enemmän. Lopulta kuului naksahdus, ja hän

huokaisi. »Täällä on hyvät turvatoimet, vai mitä? Asuntoa ei pääse edes esittelemään noin vain.»

Ei siinä asunnossa ollut paljon esittelemistäkään: yksi huone, kaksi pientä ikkunaa, toisesta näköala parkkipaikalle, toisesta ruusupuskiin. Keittokomero, pieni jääkaappi, sähköliesi, pesuallas. Oliver tutki sitä taiteltua paperiaan ja sanoi: »Täysin uudet kodinkoneet!» Sitten hän avasi jääkaapin ja löysi puolikkaan pullon ketsuppia, majoneesipurkin ja yhden oluen. »Ja katso mitkä mukavuudet!»

Kun nauroin, hän näytti helpottuneelta. »Veisin kierroksele, mutta täällä tarvitsee oikeastaan vain seisoa paikoillaan ja pyöriä ympäri», hän sanoi. »Toisaalta se on hyvä juttu. Paljon vähemmän siivottavaa.»

Ajattelin Osuuskuntaa, muistin kylpyhuoneen tahmean lattian ja raapustuksen ammeen kyljessä. »Tämä on hyvä.»

»Vesi ja jätehuolto sisältyy vuokraan. Käytkö mielelläsi kylvyssä?»

»Käyn.»

»Hyvä. Samoin.» Oliver avasi vastakkaisen oven ja kalpeni nähdessään, minkä kokoinen kylpyhuone sen takaa paljastui. Ammeesta ei ollut tietoaakaan, hyvä että pönttö mahtui sisään. »Taidan olla aika surkea tässä hommassa.»

»Tämä on itse asiassa mukavin asunto, jota olen käynyt katsomassa.»

»Niin, mutta sun kuuluisi päästä kylpyyn.» Se kuulosti yllättävän tuttavalliselta, ja Oliver punastui.

»Varsinkin keittiö on ihan eri luokkaa kuin muissa asunnoissa.»

»Laitatko sä ruokaa?»

»En.» Jotenkin tuntui, ettei kumpikaan ollut vielä valmis lopettamaan asuntoesittelyä, joten otin Coors Light

-pullon jääkaapista. »Mutta arvostan todella näitä mukavuuksia.»

Oliver hymyili, otti pullon minulta ja avasi sen järjettömän kokoisella avainnipullaan. Olut oli hyvää ja kylmää, joten ojensin pullon hänelle. »Antaisin lasin, mutta...» Viittoilin ympäri tyhjää keittiötä. »Istutaanko hetkeksi kuvitteelliselle sohvalleeni?»

Hän oli kahden vaiheilla ehdotuksestani, tai sitten hän oli kahden vaiheilla minusta, sillä pystyin kuvittelemaan päättemme yläpuolelle mangatyylisen ääniefektin otsikolla »lamaannuttava hiljaisuus». Oliver pyöritteli olutpulloa käsissään. Sitten hän osoitti seinää, jonka juuressa sohva todennäköisesti olisi. »Yllättävää, että valitsit kirsikanpunaisen nahkasohvan, mutta tuo kyllä sopii tänne.»

Nauroin. »Se sointuu lasinalusiin, jotka virkkasit mulle tuparilahjaksi.»

Istahdimme lattialle ja hörppäsimme pullosta vuorotel-
len. Oranssi valo hiipui läntisessä ikkunassa, mutta kumpikaan meistä ei noussut sytyttämään valoja. Huone hämärtyi.

Silitin siististi imuroitua kokolattiamattoa. »Näkee, että täällä on siivottu. Kiitos siitä.»

Oliver katsoi minua vakavana. »Pakko tunnustaa, etten mä oikeasti ole kiinteistönvälittäjä. Vanhemmat omistaa koko rakennuksen. Yleensä asuntoja esittelee ihan toinen henkilö, mutta Connien piti lähteä hakemaan lastaan joten tarjouduin tilalle.»

Tuntui huojentavalta, että molemmilla oli tunnustettavaa. »Oikeasti mulla ei ole varaa tähän asuntoon. Pystyn maksamaan ensimmäisen kuun vuokran ja takuuvuokran. Siinä kaikki.» Nojaan seinään. »Eikä mulla ole luottotiedot kunnossa.»

»Dirty Dianan seksikohtaukset poikkeavat
raikkaalla tavalla totutusta.»

VOGUE

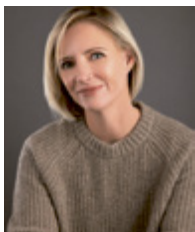
»Sarjan ensimmäinen osa on koukuttava
ja aistillinen, mutta se myös kuvaa kaunistele-
mattomasti sitä, ettei rakkaus aina riitä.»

BOOKLIST

Nelikymppisellä Dianalla on melkein kaikki mitä voi toivoa: ihana lapsi, työ rahoitusallalla, viehättävä aviomies ja kaunis koti Dallasissa. Hän kylläkin teeskentelee saavansa orgasmeja miehensä kanssa, mutta ei kai pitkältä parisuhteelta voi liikaa vaatia? Dianan turhautuminen kasvaa ja sovinnainen elämä alkaa rakoilla, kun hän löytää nuorena taiteilijana äänittämänsä haastattelut, joissa naiset kertovat seksikokemuksistaan. Diana lähtee eroottiselle matkalle kohti seksuaalista täyttymystä ja omaa taiteilijuuttaan. Voiko hän vielä puhalttaa liekkiin sisällään piilevän hehkun?

© Sydney Sheehan

© Chris Zebo

Kustantaja **JEN BESSER** ja elokuvaohjaaja **SHANA FESTE** ovat parhaita ystäviä, jotka muuttivat perheineen yhteiseen asuntoon koronapandemian ajaksi. He halusivat kuvata naisten seksuaalisuutta aidosti, hauskasti ja nautittavasti. Niin syntyi Demi Mooren tähdittämä *Dirty Diana* -podcast, joka saavutti USA:ssa huiman suosion. Kirjaksi puettu teos aloittaa kolmen romaanin sarjan, joka on myyty kymmeniin maihin ja josta on tekeillä myös televisiosarja.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-47086-2